

Sygn. akt II CSK 787/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 13 września 2017 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 80 461,35 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 52 145 zł od dnia 8 marca 2014 r. i od kwoty 28 316,35 zł od dnia 2 lutego 2017 r. tytułem odszkodowania związanego z ograniczeniem sposobu korzystania z jej nieruchomości, związanego z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji tylko w ten sposób, że początkową datę płatności odsetek od kwoty 52 145

zł ustalił na dzień 12 kwietnia 2017 r., oddalił roszczenie powódki w pozostałym zakresie co do odsetek od tej kwoty i apelację pozwanego w pozostałej części.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie czy złożona przez biegłego sądowego opinia, która została sporządzona przez niego z pomocą innych osób, które nie zostały powołane przez Sąd do wykonywania opinii wspólnie z biegłym, może stanowić dowód z pisemnej opinii tego biegłego sądowego. Na wypadek przyjęcia, że złożona przez biegłego sądowego opinia może być uznana za opinię biegłego sądowego pozwany powołał przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Powołanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego obowiązek sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 10 maja 2002 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaganie to dotyczy przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści tego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, ale nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego jest konieczne do rozpoznania tej sprawy oraz innych podobnych spraw. Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie spełnia tych wymagań. Nie zostało zatem wypełnione wymaganie istotności przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powołana przez pozwanego kwestia nie spełnia tych wymagań; została oparta na okolicznościach, które nie były elementem podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Skarżący nie zakwestionował skutecznie wywodów opinii biegłego, nie uprawdopodobnił twierdzenia o niesamodzielności jej sporządzenia, chociaż biegły poza opinią pisemną złożył na rozprawie opinię ustną, co umożliwiało wyjaśnienie procesu wykonania zlecenia Sądu. Nie dokonał tego także w postępowaniu apelacyjnym. Oznacza to, że twierdzenie skarżącego nie wskazuje na występowanie zagadnienia, o jakim mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyvodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01,

OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie odczytanie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. W uzasadnieniu tej przesłanki skarżący podnosi w istocie zastrzeżenia do dokonanej przez Sąd oceny dowodu z opinii biegłego, której argumentacja i wnioski były elementami podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku, wiążącej w postępowaniu kasacyjnym. Kwestia poddania opinii biegłego w zakresie dokonanej wyceny spadku wartości nieruchomości ocenie organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych pod kątem prawidłowości jej sporządzenia została wyjaśniona w motywach Sądów obu instancji. Charakter dowodu z opinii biegłego i jego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, nie zostało wykazane, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił tych zapatrywań, przeprowadzając i oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów prawa materialnego i postępowania oraz jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie było uzasadnione, są one wyrazem subiektywnej oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw